

στρουθία μαδιώμενα ζῶντα παρὰ παιδικρίων, ἡ δὲν ἐνθυμοῦνται διαρρήξεις χάριν παιδιᾶς ὑδραγωγείων, σχοινία ἐκτεθέντα πρὸς ἀνατροπὴν ἀνυπόπτων διαδρατῶν, ἀποκόμισιν ἐνδύματων λουομένων, ὑπεξαίρεσιν τῆς ξυλίνης κνήμης χωλοῦ ἢ ἄλλας τοιαύτας ἀκατανομάστους θηριωδίας. Οἱ φιλοσοφοῦντες δὲν μοὶ φαίνονται ἐκτιμήσαντες κατ' ἀξίαν τὸν τοιοῦτον παράγοντα τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν. Οὐδεὶς, πιστεύω, ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ μὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου του ἐκτελέσας ἢ τοῦλάχιστον μὴ ἐλθὼν εἰς πειρασμόν νὰ ἐκτελέσῃ κακὴν τινα πράξιν, ἄνευ τινὸς συμφέροντος, ἐκ πλατωνικοῦ οὕτως εἰπεῖν ἔρωτος, πρὸς τὴν κακίαν. Τοιοῦτο ἦτο τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον με ἐξώθει εἰς ἐξόντωσιν τοῦ δυστυχοῦς ζώου. Οὐχὶ μεθῶν, ἀλλὰ νήφων καὶ σωφρονῶν, συνέλαβον αὐτὸ πρῶτον τι καὶ περιδέσας τὸν τράχηλόν του διὰ σχοινίου τὸν ἐκρέμασα ἐντὸς σκοτεινοῦ τινος πλησίον τοῦ κοιτῶνός μου προθαλάμου, ὅστις μοὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἱματιοθήκη. Τὸ δὲ περίεργον εἶναι ὅτι ἐνῶ προέβαινον εἰς τὸ ἀπαίσιον ἔργον κατειχόμεν ὑπὸ τινος συγκινήσεως, ἀναλογιζόμενος πόσον τὸ ζῶον ἐκεῖνο με ἠγάπα καὶ ὅτι οὐδέποτε μοὶ ἔδωκε τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν παραπόνου.

Τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἐνῶ ἐκοιμώμην βαθέως, ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς κραυγῆς: «Πυρκαϊχά!» Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης μου καὶ τῶν παρὰθύρων ἐφλέγοντο· τὸ πῦρ ἐνέμεστο ἤδη ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν καὶ μόλις ἐπρόφθασα νὰ σωθῶ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς ὑπηρετρίας ἡμῶν. Ἡ καταστροφή ὑπῆρξε τελεία καὶ οὐδὲν διετώθη ἐκ τῆς περιουσίας μου.

Δὲν εἶμαι προληπτικός καὶ οὐδεμίαν θέλω νὰ ὑποθέσω σχέσιν μετὰ τοῦ κακουργήματός μου καὶ τῆς συμφορᾶς, ἥτις ἐπῆλθε τὴν ἐπιούσαν· ἐξέθεσα δὲ καὶ τὴν τὴν μόνον ὡς ἀδιασπᾶστος συνδεομένην μετὰ τῆς σειρᾶς τῶν ἱστορουμένων γεγονότων. Τὴν ἐπαύριον τῆς πυρκαϊχᾶς μετέβην πρὸς ἐπισκόπησιν τῶν ἐρεπίων. Πάντες οἱ τοῖχοι εἶχον καταπέσει πλὴν ἐνὸς μόνου, τοῦ χωρίζοντος τὸν κοιτῶνά μου ἀπὸ τοῦ προθαλάμου. Τοῦτο ἀπέδωκα εἰς τὸ ὅτι ὁ τοῖχος ἐκεῖνος, νεωστὶ ἐπισκευασθεὶς καὶ ὑγρὸς ἔτι ὦν, ἀντέσχε κάλλιον εἰς τὰς φλόγας. Κάτωθεν τοῦ τοίχου τούτου ἔβλεπον συνηθροισμένον πολὺ πλῆθος θεατῶν, οἵτινες παρατηροῦντες αὐτὸν μετὰ πλείστης προσοχῆς ἀνέκραζον ἐκ διαλειμάτων: «Παράδοξον! Ἀνήκουστον! Πρωτοφανές!» ἢ ἄλλην τινα τοιαύτην ἐπιφώνησιν θνυμασμοῦ. Τοῦτο ἐκίνησε τὴν περιέργειάν μου, πλησιάζας δὲ διέκρινα ἐπὶ τοῦ τοίχου ὡς εἶδος ἀναγλύρου τὸ σχῆμα μεγίστου γάτου. Ἡ εἰκὼν ἦτο θαυμαστὴ τὴν ἀκριβείαν, οὐδ' ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ σχοινίον. Ἐν ἀρχῇ ἡ ὅπτασις αὕτη με κατετάραξε. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἐνόησα ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τὸ ἐκπληκτικόν. Τὸν γάτον εἶχον κρεμάσει ἀπὸ καρφίου πεπηγμένου εἰς τοῖχον πρὸ ὀλίγου ἐπισκευασθέντα, ἢ πῶσις τῶν ἄλλων τοίχων συνέθλασε καὶ συνεπίεσε τὸ λείψανον ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἔτι ἀσβεστώματος, ἡ δὲ

ἐνέργεια τοῦ πυρός, τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν ὑγρῶν τοῦ πτώματος ὑπερῆκον πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἐγχαράχσεως ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκότος.

Ἡ τοιαύτη ἐξήγησις, καίτοι ἱκανοποιούσα πληρέστατα τὸ λογικόν μου, δὲν ἔσχυσεν ἐν τούτοις νὰ καταβάλλῃ τὴν ἐξαπὴν τῆς φαντασίας μου. Τὸ φῆμα τοῦ ἀπαγγωνισθέντος ἐτάραττε πολλὰκις τὸν ὕπνον μου καὶ ἐξήγειρε καὶ πάλιν παρ' ἐμοὶ ἀνησυχίαν τινα ἱκανῶς ὁμοιάζουσαν μετανοίας. Ὑπὸ τὸ κράτος τοιοῦτου αἰσθήματος ἤρχισα ν' ἀναζητῶ περὶ ἐμὲ ἄλλον τινα γάτον, κατὰ τὸ δυνάτον ὁμοιον πρὸς τὸν μεταστάντα, ὅπως περιποιούμενος αὐτὸν ἐξαγνίσω καὶ πῶς τὸ ἀμάρτημά μου.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχισαν ἴδε τελευταῖον φύλλον Β' τόμου.

— Ἐὰν ὁμως δὲν σὰς δώσω τὰ ἐγγράφα; ῥώτησεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ.

— Ἀ! τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Μὰ τὴν πίστιν μου ὡς εὐπαιτρίδου, θὰ σὰς φονεύσω! Εἶναι καὶ τοῦτο ἀστείότης, ἀγαπητὲ κύριε Δαυίδ;

— Καλλιτέρα τῆς ἐτέρας, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος, θωπεύων τὸ ξιφὸς του.

— Ἐὰν ὁμως μοὶ τα δώσητε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, τὰ πάντα θὰ λησμονηθῶσιν· ἴσως δὲν με πιστεύετε, ἀγαπητὲ κύριε Δαυίδ, διότι εἴθε φύσει κακὸς καὶ φαντάζεσθε ὅτι τὸ μίσός μου ἔχει συσσωματωθῇ μετὰ τῆς καρδίας μου, ὡς ἡ σκωρία συσσωματωταί μετὰ τοῦ σιδήρου. Ὅχι, σὰς μισῶ, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ μισῶ τὸν κύριον Μεγιέν περισσότερο ἀπὸ ὑμᾶς· δώσατέ μοι τὰ μέσκα ν' ἀπολέσω τοῦτον καὶ σώζω ὑμᾶς· θέλετε δὲ νὰ προσθέσω λέξεις τινάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θὰ πιστεύσητε ὑμεῖς, ὅστις μόνον τὸν ἐαυτὸν σὰς πιστεύετε; λοιπόν, ἀγαπῶ τὸν βασιλέα, ὅσον ἂν ἦναι μωρὸς, διεφθαρμένος καὶ ἐκδεδιητημένος, διότι μοὶ ἐχορήγησε καταφύγιον καὶ προστασίαν κατὰ τοῦ σφαγέως δὲ Μαγιέν, ὅστις, ἐπὶ κεφαλῇς δεκαπέντε κακούργων, δολοφονεῖ, ἐν ὧρα νυκτός, ἕνα μόνον εὐπατρίδην ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Λουβρου· γινώσκετε ὅτι ὁμιλῶ, περὶ τοῦ δυστυχοῦς Σκιν-Μεγρέν· δὲν ἦσθε καὶ ὑμεῖς μετὰ τὴν ἐκείνων τῶν δημίων; Ὅχι, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Θέλω, λοιπόν, ὅπως ὁ ἀτυχὴς Ἑρρίκος μου βασιλεὺς ἦσυχος, ὅπερ εἶναι ἀδύνατον με τοὺς Μεγιέν καὶ τὰς γενεαλογίας τοῦ Νικολάου Δαυίδ. Δώσατέ μοι τὴν γενεαλογίαν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι θέλω ἀποσιωπῆσαι τὸ ὄνομά σας καὶ θέλω καταστήσει ὑμᾶς εὐτυχῆ.

Διακρούσης τῆς ἐκτενοῦς ταύτης ἐκθέσεως τῶν ἰδεῶν του, ἐπιτήδεε παρατεινόμενῃ, ὁ Σχικῶ εἶχε παρατηρήσει τὸν Δαυίδ ὡς ἄνθρωπος πνευματώδης καὶ ἀποφασιστικός. Καθ' ὅλον δὲ τὸ χρονικόν τοῦτο διάστημα, εἶδεν, ὅτι αὐτὸς εἰς μὴν τοῦ χαλυβδίνου προσώπου τοῦ δικηγόρου ἐκινήθη, οὐδεμία ἀγαθὴ ἰδέα συνεκίνησεν αὐτόν.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὅτι ἡ εὐγλωττία μου χάνεται ματαίως· καὶ ὅτι δὲν με πιστεύετε· δὲν μοὶ μένει, λοιπόν, εἰμὴ νὰ σὰς τιμωρῶσω μὲν πρῶτον διὰ τὰς κατ' ἐμοῦ ἀδικίας σας καὶ ἀκολούθως ν' ἀπαλλάξω τὴν γῆν ἀνθρώπου, ὅστις δὲν πιστεύει εἰς τὴν τιμιότητα καὶ τὴν φιλανθρωπίαν.

Ὁ Σχικῶ ἀπεσύρθη ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀνείζων τὸν δικηγόρον.

Οὗτος ὁμως ἐποίησατο ἄλλα πρὸς αὐτόν.

— Καὶ πιστεύετε, ὅτι θὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἐξέλθητε; ἀνεφώνησεν· ὅχι, ὠρατιέ μου κατασκοπεῖ· ὅχι, φίλε Σχικῶ. Ὅστις ἤξευρε μυστικὰ ὡς τὰ τῆς γενεαλογίας ἀποθνήσκει· ὅστις εἰσέρχεται ἐνταῦθα, ὡς εἰσῆλθε σύ, ἀποθνήσκει!

— Διευκολύνετε ἄριστα τὴν θέσιν μου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε γαλήνης· ἐδίσταζον μόνον διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ σὰς ἐρόνευσον. Ὁ Κριλλιέν, ἀκούμενος εἰς τὰ ὅπλα μετ' ἐμοῦ πρὸ δύο μηνῶν, μοὶ ἐδίδαξεν ἐνδιαιτέρον κτύπημα, ἐν μόνον, τὸ ὁποῖον ὁμως θ' ἀρκέσει, καὶ τὴν τιμὴν μου Ἐμπρός, δώσατέ μοι τὰ ἐγγράφα, προσέθετο με τρομερὰν φωνήν, ἄλλως σὰς φονεύω! θὰ σὰς εἰπῶ δὲ καὶ τίνι τρόπῳ θὰ σὰς τρυπήσω τὸν λαϊμόν, ὡς ἠθέλατε νὰ πράξητε κατὰ τοῦ φίλου μου Γορανφλότου.

Ἐνῶ ὁ Σχικῶ δὲν εἶχε εἰσέτι συμπληρώσει τὴν φράσιν του, ὁ Δαυίδ ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ὑπέδεχθη με τὸ ξιφὸς προτεταμένον.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχον περίπου ἴσον ἀνάστημα, ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ Σχικῶ ἀπέκρυπτον τὴν ἰσχύνητα τοῦ σωματός του, ἐνῶ οὐδὲν ἐκάλυπτε τὸ ἰσχνὸν καὶ εὐκαμπτον σῶμα τοῦ δικηγόρου, ὁμοιάζοντος πρὸς μακρὸν ὄφιν.

Ὁ Δαυίδ ταχέως ἐνόησεν, ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του ἰσχυρὸν ἀντίπαλον. Ὁ Σχικῶ, ἀκούμενος καθ' ἐκάστην εἰς τὰ ὅπλα μετὰ τοῦ βασιλέως, εἶχε κατασταθῇ τις τῶν ἰσχυροτέρων ξιφομάχων τοῦ βασιλείου, ὅπερ ἐνόησεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ, βλέπων πάντοτε ἑταίρον τὸ ξιφὸς του πρὸς ἀποκρύψιν πάσης ἐπιθέσεώς του.

Ἐπεχώρησεν ἐν βῆμα.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀρχίζετε νὰ ἐννοεῖτε, αἱ; λοιπόν, ἀπαξ ἔτι, τὰ ἐγγράφα.

Ὁ Δαυίδ, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ὤρμησεν αὐτὸς κατὰ τοῦ Γασκόνου, δεύτερος δὲ μακρότερος καὶ πεισματωδέστερος ἀγὼν συνήρθη, εἰ καὶ ὁ Σχικῶ ἠρκεῖτο ν' ἀποκρούῃ ἀπλῶς τὰς ἐπιθέσεις, χωρὶς ν' ἀντεπιτιθῇται.

Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος αὗτος ἀγὼν ἔληξε δι' ὑποχωρήσεως τοῦ δικηγόρου.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, τὸρα εἶναι ἡ σειρά μου.

Προχώρησε δ' ἐν βῆμα, ἀλλ' ὁ Νικόλαος Δαυίδ προὔτεινε τὸ ξιφὸς του, ὅπως ἀναιδέως αὐτόν. Ὁ Σχικῶ ὁμως, δι' ἐπιδεξίον ξιφισμοῦ, κατεδίωκε τὸ ξιφὸς τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἐτραυματίσεν αὐτόν εἰς ὁ μέρος εἶχε προὑποδείξει, βυθίσας τὸ

ἤμισυ τῆς λεπίδος τοῦ ξίφους· τοῦ εἰς τὸν λαιμὸν αὐτοῦ.

— Ἴδου τὸ κτύπημα, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ Δαυὶδ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐξερῶν θρόμβους αἵματος.

Ὁ Σχικῶ ἐπίσης ὑπέχωρησεν ἐν βῆμα.

— Καίτοι θανατίμως τετραυματισμένος, ὁ ὄφις δύναται ν' ἀνεγερθῇ καὶ νὰ δαγκώσῃ, εἶπεν.

Ὁ Δαυὶδ, δι' ὁρμεφυῶν κινήματος, προσεπάθησε νὰ συρθῇ πρὸς τὴν κλίνην του, ἵνα εἰσέτι ὑπερασπίσῃ τὸ μυστικόν του.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, σ' ἐνόμιζον ἀνθρώπον παμπόνηρον, ἀλλὰ βλέπω, ὅτι εἶσαι ξανκμωραμένος. Ἡγνῶουν ποῦ εἶχες κεκουμμένα τὰ ἔγγραφα καὶ σὺ μοὶ ὑποδεικνύεις τὸ μέρος.

Ἐνῶ δ' ὁ Δαυὶδ ἐδασανίζετο ὑπὸ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας, ὁ Σχικῶ ἔσπευσε πρὸς τὴν κλίνην, ἀνήγειρε τὴν στρωμνὴν καὶ ἀνεῦρεν ὑπὸ τὸ προσκεράλαιον μικρὸν κύλινδρον περγαμνῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Δαυὶδ, μὴ προβλέπων τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὸν καταστροφὴν, δὲν εἶχε φροντίσει ν' ἀποκρύψῃ ἐπιμελέστερον.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Σχικῶ ἐξετύλισσε τὸν κύλινδρον, ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ὁ Δαυὶδ ἀνηγέρθη καὶ ἀφῆκε τὴν ὑστάτην πνοήν.

Ὁ Σχικῶ διέτρεξε μὲ βλέμμα σπινθηροβολοῦν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας τὴν ὑπὸ τοῦ Πέτρου δὲ Γονδύ κομισθεῖσαν ἐξ Ἀδινιδῶνος περγαμνῆν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα, πιστὸς εἰς τὴν ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ ποντίφηκος πολιτικῆν, εἶχε γράψῃ:

— *Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ὁ Θεὸς ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ δίκαια.*

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, εἰς πάπας, ὅστις πολὺ κακομεταχειρίζεται τὸν χριστιανικώτατον βασιλέα.

Ἐτύλιξε δ' ἐπιμελῶς τὴν περγαμνὴν καὶ ἔθετο αὐτὴν εἰς τὸ ἀσφαλέστερον τοῦ ἐπενδύτου τοῦ θυλάκιον, ἥτοι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Εἶτα δέ, λαβὼν τὸ σῶμα τοῦ δικηγόρου, ὅστις εἶχεν ἀποθάνει, χωρὶς σχεδὸν νὰ ρεῦσῃ αἷμα, διότι, ἐνεκα τῆς φύσεως τοῦ τραύματος, εἶχεν ἐπέλθει ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, ἐπανάθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοίχον, καί, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐκάλεσε τὸν Γορανφλότον.

Ὁ μοναχὸς εἰσῆλθε.

Ἔπεται συνέχεια

Δμλ.

ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Διήγημα Εὐγενίου Σὺν.

Α'

Λέγουσιν ὅτι ὁ παράφρων εἶνε δυστυχής· ἀπεναντίας εἶνε εὐτυχής. Ὁ παράφρων οὐδέποτε ἀπατᾶται· νομίζει ἑαυτὸν βασιλέα, ὅστις οὐδέποτε ἀπόλυσεν τὸ κράτος τοῦ· θεόν, οὐτινος ὁ βωμὸς οὐδέποτε βεβηλοῦται. Ὁ παράφρων εἶνε ὁ μόνος ὀνητός, ὅστις διέρχεται τὰς ἡμέρας του

εὐφροσύνῳ· ἀγνοεῖ τὰς ματαιότητας τοῦ κόσμου, αἵτινες ἀπονεικοῦσι καὶ τράχυνουσι τὴν καρδίαν· ὅπως ὁ κώδων, τὸν ὁποῖον φέρει ἐν τῷ λαιμῷ τὸ ἀρνίον, ἤχει ἀκυστῶς μὲν, ἀλλὰ μονοτόνῳ, οὕτω καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ παράφρονος· μίαν μὲν, ἀλλὰ στερεὰν καὶ ἀδιάλειπτον ιδέαν περικλείει.

Ὁ παράφρων ἀγαπᾷ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, καθόσον δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε κακοὶ οὔτε φθονεροί· ἔχει ὅμως ἓνα, ἀλλ' ἄσπονδον, ἀδιάλλακτον ἔχθρὸν, ὄντινα σφοδρῶς ἀπεχθάνεται· καὶ οὗτος εἶνε ὁ ἱατρός, καὶ τοι οὕτως προσπαθεῖ ν' ἀποδώσῃ αὐτῷ τὸ λογικόν.

Ταλαίπωρὲς παράφρων! δὲν ζητεῖς παρὰ τοῦ κόσμου εἰ μὴ χάρτινον διάδημα, καὶ ἐν τούτοις προσπαθοῦσινά σοι ἀφαιρέσωσιν αὐτό! Ἀλλὰ, φεῦ! διατί ἡ κοινωνία ἀπασα νὰ σε μισῇ καὶ νὰ σε ἀπεχθάνηται, ἀτυχὲς πλάσμα; διατί, ἀντὶ παραμυθητικῶν λόγων, ν' ἀκούης εἰς τὰ ὠτά σου ἀντηχοῦσας σκληρὰς καὶ σπαραξικαρδίους λέξεις; Ὁ νοῦς σου προσηλωθῇ ἀπολύτως εἰς ἀπατηλὴν τινα ιδέαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν σου, τὴν χαρὰν σου· νομίζεις ὅτι φέρεις διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ εἶσαι μὴ δέν. Ὑπαγε· ἔχεις ἀνάγκην θεραπείας· ὑπάρχουσι καταστήματα πρὸς τοῦτο, ἅτινα ὀνομάζονται *Φιλανθρωπικά*.

Λέγουσιν ὅτι ὁ παράφρων εἶνε δυστυχής· ἀπεναντίας εἶνε εὐτυχής. Διέρχεται τὸν βίον του ἐν ἐνηουσιασμῷ, ἐν μέθῃ, ἐν ἐκστάσει. Ἡ παραφροσύνη εἶνε ὄνειρον, εἶνε ὀπτασία. Ὁ παράφρων εἶνε ποιητὴς αὐτοσχέδιος, καθηδύνων τὰ ὦτα τῶν ἀκροατῶν του.

Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τοὺς παράφρονες, οἵτινες ἐννοοῦσι τὴν θέσιν των, καὶ ἀποστρέψετε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες — καὶ περ καλούμενοι φρόνιμοι — ἀγνοοῦσιν αὐτήν...

Ἄν ἀμφιβάλῃς, ἀνχνῶστα, περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ παράφρονος, ἀνάγνωθι τὴν ἐξῆς ὥραιαν καὶ ἀληθῆ ἱστορίαν.

Β'

Ἡ Πρέδια εἶνε ἐν τῶν ὠραιότερων καὶ πλουσιωτέρων χωρίων τῆς Ἀνδαλουσίας, τὴν ὁποίαν διασχίζει καὶ διαβρέχει ὁ ποταμὸς Γουαδαλέτας, καὶ ἥτις ἐνοῦται πάλιν διὰ γερύρας, κτισθείσης ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῆς γερύρας ὑπάρχουσιν ὠραιότατα μικραὶ οἰκίαι, περιβαλλόμεναι ὑπὸ ὠραίων καὶ ποικιλοχρῶμων ἀνθέων.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος ὑπάρχει μεμονωμένη καὶ κομψή τις οἰκία. Γηραιοὶ φοίνικες καὶ πυκναὶ ἀκακίαι καλύπτουσι καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν οἰκίαν ταύτην· ὥστε δὲν βλέπει τις ἐξ αὐτῆς ἢ τὴν στέγην μόνον. Ἡ οἰκία αὕτη εἶνε τοῦ Ρομέρου.

Ὁ Ρομέρος κατήγετο ἐκ Μαδρίτης, οὐδεὶς δὲ ἐγνώριζε τὸν λόγον, δι' ὃν εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ ἔρημον καὶ ἀφανὲς ἐκεῖνο χωρίον τῆς Ἀνδαλουσίας.

Ὁ Ρομέρος εἶχεν ὡς μόνους συντρόφους γέροντά τινα ὑπνέτην βοεμόν, ὠραῖον μέλανα ἵππον καὶ μέγαν λευκώτατον κυνηγετικὸν κύνα.

Οἱ ὀκνηροὶ τῆς Πρέδιας οὐδὲν ἄλλο ἐγίνωσκον περὶ τοῦ Ρομέρου, εἰ μὴ ὅτι εἶχεν ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐξωτερικόν, ὅτι διέβκινεν ἐφιππος τὴν γέφυραν τοῦ Γουαδαλέτα καὶ ὅτι συνειθίζε νὰ στολίζῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου του· δι' ἐρυθρῶν θυσάνων μεταξίνων, εἰς τὰς ἄκρας τῶν ὀπίσθων εἶχε προσαρτήσῃ μικροὺς ἐπιχρῶσους κωδωνίσκους μετ' ἀνθέων ἐπιπλάστων, οἵτινες ἔλαμπον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἄλλ' ἐγίνωσκον καὶ τι πλεόν· ὅτι ὁ ἵππος αὐτοῦ ὠνομάζετο *Πελιέκος* καὶ ὁ κύων *Ἀρσα*. Διότι, ὅσκις ὁ ὠραῖος οὗτος κύων, ἀκολουθῶν πάντοτε κατὰ βῆμα τὸν κύριόν του, ἐπήδα πέριξ αὐτοῦ ἐκ χαρᾶς ἢ ἐδᾶγκανεν ἐλαφρῶς τὰ ὀπίσθια τοῦ εὐγενοῦς *Πελιέκου* ὁ Ρομέρος ἔλεγεν ὀργίλως πρὸς αὐτόν: *Φύγε, Ἀρσα! Κεὶ τὸ πτωχὸν ζῶον, ὑπεῖκον λυπηρῶς εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, ἠκολούθει αὐτὸν ταπεινῶς, μετρίαζον τὴν χαρὰν του καὶ ἐγείρον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸν κύριόν του τοὺς μεγάλους καὶ ἀνά μέσον τῆς λευκοτάτης καὶ δασυμάλλου κεφαλῆς του ἀπαστράπτοντες ὀφθαλμοὺς του.*

Οὐδὲν ἦσσαν ἠγνῶουν οἱ κάτοικοι τῆς Πρέδιας, οὐδ' ἠθέλησάν ποτε νὰ μάθωσι ποία μυστηριώδης χεὶρ εἶχε προσαρτήσῃ τὰ ἄνθη ἐκεῖνα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου του καὶ κεντίσει τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἣν ὁ Ρομέρος εἶχε προσαρτήσῃ ἐπὶ τοῦ πύλου του, καὶ τὸν ὠραῖον ἐκ τριχάπτων λαίμηδότην, ὃν ἔφερε περὶ τὸν λαιμόν τῆς ἢ *Ἀρσα*. Καὶ ἐπὶ πλεόν ἠγνῶουν ὅτι ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ μακροῦ ξίφους του ἦν ἐγκεχαρᾶγμένον ἐν ὄνομα.

Ἀλλὰ πῶς ἐδύναντο νὰ μάθωσι πάντα ταῦτα; Ὁ Ρομέρος εἶχεν αὐστηρὸν καὶ ὑπερήφανον τὸ ἦθος καὶ εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύετο τὰ μυστικά του.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, ὅτε ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἔβλεπον τὸν Ρομέρον ἐφιππον, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ κυνὸς του καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς Μεδινᾶς... Ἄλλ' οὐδεὶς ποτε ἐτόλμησε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτόν, καθόσον, καὶ ἂν τις ἐπεχειρεῖ τοῦτο, τὸ ἄγριον καὶ ἀπαστράπτων βλέμμα τοῦ Ρομέρου, ἡ καταπληκτικὴ ταχύτης τοῦ *Πελιέκου* καὶ οἱ κατάλευκοι καὶ αἰχμηροὶ ὀδόντες τῆς *Ἀρσας*... ἠνάγκαζον αὐτὸν ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν πορείαν του.

Γ'

Ἐσπέραν τινὰ λοιπὸν ὁ Ρομέρος διέβη τὴν γέφυραν τοῦ Γουαδαλέτα, καθ' ἣν στιγμήν αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου ἐχρύσιζον τὰ ὕδατα αὐτοῦ, διευθυνόμενος πρὸς τὴν Μεδινάν.

Ἡ νύξ προσιωνίζετο ζοφερά.

Αἶφνης ὁ Ρομέρος ἔστρεψε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του πρὸς τὸ μέρος τῆς Πρέδιας, ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας καὶ ἐθώπευσε τὸν λαιμόν τοῦ ἵππου του, ὅστις πάραυτα ἤρξατο τρέχων μετὰ ταχύτητος, προηγούμενης πάντοτε καὶ ὑλακτούσης ἐκ χαρᾶς τῆς *Ἀρσας*.

Ποῦ διευθύνεται λοιπὸν ὁ Ρομέρος; Ἐ-